

Ter herinnering aan

Anna Evers - Kuster Johanna Petronella

weduwe van
Hent Evers

Ma werd geboren als vijfde telg uit een gezin van zes kinderen op 9 mei 1913 en overleed op 8 januari 2007 te Gendt in verzorgingshuis 'St. Jozef'. Na de uitvaartviering in de H. Martinuskerk te Gendt, volgde de crematieplechtigheid te Beuningen.

Ma groeide op in de polder op de "kniennenpol", vlakbij de steenfabriek Waalsteen. In deze weidse pracht is haar liefde voor de natuur gevormd, waaraan ze haar hele leven trouw is gebleven. Zo kon ze intens genieten van een vogeltje (huismus) met één pootje dat jaren achtereen in het voorjaar weer langs kwam om de broodkruimeltjes te halen die ze voor het beestje klaarlegde. Ook honden en katten waren dol op haar omdat ze nooit tevergeefs om iets lekkers bij haar terecht konden.

In de crisis jaren van de twintiger en dertiger jaren van de vorige eeuw, moest zij ook haar steentje bijdragen aan het gezin, ook al was haar fysieke gesteldheid niet altijd optimaal. In die jaren heeft ze ook haar passie voor het kijken naar sport ontwikkeld en werd ze een grote fan van haar jongste broer, die toen onder de lat stond van voetbalvereniging 'Hulhuizen'. Toen de televisie zijn intrede deed bleef ze spannende wedstrijden volgen en menig keer schopte ze met haar been naar voren, als "die sukkels" zoals ze de voetballers noemde die een goede kans niet benutten.

In het oorlogsjaar 1941 trouwde ze met Hent Evers met wie ze ruim 29 jaar lief en leed deelde. Uit hun huwelijk zijn vier kinderen geboren, waarvoor zij zich beiden volledig inzetten.

Groot was haar verdriet toen in 1970 pa plotseling overleed. Ze hadden nog zoveel dingen waar ze van konden gaan genieten. De kinderen konden immers op eigen benen staan. In die moeilijke periode had ze veel steun aan tante Leen, die al zolang deel uitmaakte van haar gezinnetje. Ze heeft tante Leen (geboren in 1893) liefdevol verzorgd tot aan haar dood in 1986. Begin negentiger jaren is ma verhuisd naar een seniorenwoning aan de Bernhardstraat, waar ze in een hechte buurt (blok van 5 seniorenwoningen en jongere achterburen) woonde. Hier was - is zorg en aandacht voor elkaar een groot goed. Voor ons als kinderen was dit veel waard.

Bij de komst van de kleinkinderen en later achterkleinkinderen leefde ze altijd mee en volgde hun ontwikkelingen op de voet. Ondanks dat ma altijd vrij lenig is geweest - de dagelijkse ochtend gymnastiek op de radio van Ab Goubitz werden niet overgeslagen - begon haar fysieke gesteldheid achteruit te gaan. Of zoals zij het zelf zei: "Ik word oud, ik ga hard achteruit" of "Wat een oud mens ben ik toch".

Afgelopen zomer na enkele lichamelijke ongemakken, hebben wij als kinderen moeten besluiten een aanvraag te doen voor opname in het verzorgingshuis. Hier is ze uiteindelijk half november 2006 opgenomen, na er eerst een aantal nachten per week gelogeed te hebben en op de dagopvang te zijn geweest. Achteraf heeft ze toch nog een aantal prettige maanden beleefd op kamer 122. Ze werd hier tot het laatst toe liefdevol verzorgd en beziggehouden door de medewerksters van het huis.

Namens ma, zoals ze afgelopen maandag zei: "*Doe iedereen de groeten en tot ziens*".

Kinderen, klein- en achterkleinkinderen